

Arrest

nr. 51 044 van 10 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 24 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. WOUTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 30 december 2009 het Rijk binnen en diende op 5 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 17 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Keniaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 19 december 1982 te Kirinjaga (Central province). U bent van Kikuyu afkomst. U groeide op in het dorp Muthinu in Kirinjaga. Uw vader betaalde uw studies en zo slaagde u erin uw middelbaar te beëindigen. In september 2007 kwam een man genaamd Karioki, uw vader om uw hand vragen. Karioki behoorde tot de Mungiki. Hij bracht zelfs een bruidsschat mee. Omdat u zelf niet instemde met dit huwelijk weigerde uw vader ook. Hij gaf alle geschenken terug. Op 30 maart 2008 werd uw vader 's nachts gedood door onbekenden

toen hij een ontsnapte koe ging zoeken. Uw moeder en uw tante gingen klacht neerleggen bij de politie. Op 15 april 2008 kwam Karioki 's nachts terug naar jullie huis met zes mannen. U was thuis met uw moeder. Karioki nam u mee. Hij zei u dat u besneden zou moeten worden. U overtuigde Karioki ervan dat u zelf uw besnijdenis zou regelen. Karioki besloot wel de nacht met u door te brengen. De volgende ochtend dreigde hij ermee terug te komen als u zich niet zou laten besnijden en liet u gaan. U ging het aangeven bij de politie in Baricho. Vervolgens ging u naar het ziekenhuis om u te laten verzorgen. Karioki en de andere Mungiki kwamen vaak naar de eetgelegenheid die u samen met uw broer, Daniel Irungu uitbaatte. U hoorde hen dan praten over het geld dat ze van de matatu's afgeperst hadden. Zo kwam u ook te weten dat Karioki een deel van het geïnde geld dat op een rekening gestort moest worden achterhield. U vermoedde dat ook uw broer lid was van de Mungiki omdat hij niet reageerde toen u hem vertelde wat Karioki u aangedaan had. Karioki bleef u telkens onder druk zetten en bedreigen opdat u zich zou laten besnijden. U wilde dit echter niet. Op 10 augustus 2009 kwam Karioki terug naar uw huis. U stond in de keuken toen u buiten stemmen hoorde. U slaagde erin langs het raam achter aan het huis weg te vluchten. U ging naar de politie in Baricho. Daar kreeg u te horen dat ze niemand met u mee konden sturen omdat alle mannen al weg waren. U bleef die nacht op het politiekantoor. De volgende ochtend ging u naar huis. U ging met uw moeder mee naar Sargana van waar u een bus nam naar Nairobi en vervolgens naar Mombassa. U ging naar uw vriendin Nancy. U vertelde haar wat er gebeurd was en mocht bij haar blijven. Met het beetje geld dat u had begon u een handeltje in tweedehandskledij. Via Nancy, die in een hotel werkte leerde u een blanke man, Dick genaamd kennen. Op 12 december 2009 kwamen er mannen u bij Nancy zoeken. U was zelf niet thuis. Nancy werd geslagen en ze zeiden haar dat ze u zouden onthoofden als ze u vonden. Volgens Nancy was Karioki onder de mannen die u kwamen zoeken. U vertelde alles aan Dick. Hij besloot u te helpen. Op 29 december 2009 verliet u Kenia samen met Dick. Zes dagen later vroeg u asiel aan te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dienen enkele opmerkingen gemaakt te worden bij de verklaringen die u voor het Commissariaat-generaal aflegde en die de geloofwaardigheid van deze verklaringen in het gedrang brengen. U vertelde dat zowel uw broer als Karioki deel uitmaakten van de Mungiki en dat de Mungiki steeds naar de eetgelegenheid kwamen die u met uw broer uitbaatte (zie verhoorverslag Commissariaat-generaal, dd. 10 mei 2010, hierna CGVS, p.2). Toen u gevraagd werd waarom u dacht dat uw broer lid was van de Mungiki stelde u dat als de Mungiki bij jullie kwamen eten en drinken, uw broer steeds vriendelijk was tegen hen en dat uw broer ook tabak rookte (zie verhoorverslag CGVS, p.4). Dit is geen afdoende verklaring waarom u ervan overtuigd was dat uw broer tot de Mungiki behoorde daar het niet abnormaal is dat uw broer als uitbater van een eetgelegenheid vriendelijk was tegen zijn klanten en daar lang niet iedereen die tabak rookt deel uitmaakt van de Mungiki. Uw conclusies hieromtrent zijn dan ook louter speculatief. U kon verder ook niet verduidelijken waarom uw broer deel zou uitmaken van de Mungiki (zie verhoorverslag CGVS, p.5). U stelde enkel dat het misschien door zijn leeftijd kwam omdat de Mungiki allemaal van de leeftijd van uw broer waren (zie verhoorverslag CGVS, p.5). Naast Mwangi en Monji kon u geen enkele andere Mungiki-vriend van Karioki of uw broer opnoemen (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Dit is op zijn minst bedenkelijk te noemen daar u zei dat de Mungiki dagelijks naar jullie eetgelegenheid kwamen (zie verhoorverslag CGVS, p.2). U wist niet wie de leider van de Mungiki was in Kirinyaga (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Naast Maina Njenga had u geen weet van Mungiki die aangehouden werden (zie verhoorverslag CGVS, p.8). Naast dat ze banden hebben met ministers, dat ze slechte dingen doen, dat ze niet geloven in het christendom, dat ze mensen doden en bloed van hen nemen kon u spontaan niets meer vertellen over de Mungiki. U stelde verkeerdelijk dat de Mungiki geen godsdienst hebben en dat ze niet in god geloven (zie verhoorverslag CGVS, p.4 en documentatie in het administratieve dossier). U wist niet wat het woord 'mungiki' in het Kikuyu betekent (zie verhoorverslag CGVS, p.4). U kon niet zeggen wat de Mungiki prediken en waarom ze vinden dat vrouwen geen broek mogen dragen (zie verhoorverslag CGVS, p.9). U kon niet zeggen waarom de Mungiki willen dat vrouwen besneden worden (zie verhoorverslag CGVS, p.9), hetgeen des te bedenkelijker is dat u dit niet zou weten daar Karioki en de Mungiki wilden dat u ook besneden werd. Daar de Mungiki, naar u verklaarde, dagelijks naar jullie eetgelegenheid kwamen, daar één van de Mungiki met u wilde trouwen en daar u zelfs uw broer ervan verdacht Mungiki te zijn, mag van u verwacht worden dat u toch op de

hoogte was van een aantal zaken aangaande de Mungiki of dat u zich hierover zou bevraagd hebben. Dit was niet het geval.

Bovendien dienen – indien toch enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw verklaringen omtrent uw vermeende vervolging door de Mungiki en door Karioki, quod non - enkele bemerkingsen gemaakt te worden met betrekking tot de mogelijke bescherming door de politie tegen de vervolging door Karioki en door de Mungiki waarvan u beweerde het slachtoffer te zijn geweest. U vertelde dat u geen bescherming kon krijgen van de politie (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U stelde wel een klacht neergelegd te hebben bij de politie in Barisho maar zei dat de politie niets deed (zie verhoorverslag CGVS, p.2). U constateerde dat de politie niet naar jullie huis kwam om verder onderzoek te voeren en dat ze ook niet kwamen zeggen dat ze een oplossing hadden voor uw probleem (zie verhoorverslag CGVS, p.7). U vertelde dat de agenten wisten wie Karioki was maar dat ze niets deden en hem niet naar de gevangenis brachten (zie verhoorverslag CGVS, p.7). Uit recente informatie waartoe het Commissariaat-generaal toegang heeft blijkt echter dat, hoewel de politie in het verleden inderdaad soms naliet actie te ondernemen tegen de Mungiki in Kirinyaga district (zie het artikel dat u voorlegde ter ondersteuning van uw asieltrelaas in het administratieve dossier), ze in 2010 wel degelijk acties ondernomen hebben tegen de Mungiki (zie documentatie in het administratieve dossier). Bovendien blijkt uit het document (threat report) dat u voorlegde dat de Keniaanse politie uw klacht wel degelijk in overweging nam. Er is dan ook geen enkele reden waarom u geen bescherming zou kunnen krijgen tegen de Mungiki en tegen Karioki in Kirinyaga en in Kenia.

U legde op het Commissariaat-generaal een kopie van uw geboorteakte (met nummer 819719), een kopie van een 'threat report' (dd. 10 augustus 2009) en een artikel 'Kagio Matatu Operator Fights Off Mungiki Raid' (dd. 12 augustus 2009) voor. Deze documenten wijzigen niets aan voorgaande vaststellingen. Uw identiteit wordt immers niet meteen in twijfel getrokken. Het algemeen persartikel heeft geen betrekking op uw persoon en is geenszins van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen. Het threat report ten slotte bevat een weergave van uw verklaringen aan de politie waarvan, zoals hierboven is gebleken, de geloofwaardigheid in twijfel kan worden getrokken. De politie bevestigt in dit document uw verklaringen alvast niet en concludeert enkel dat u bescherming vraagt terwijl het onderzoek loopt.

U was verder niet in het bezit van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk maakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster meent dat de bestreden beslissing een “schending van de regels van behoorlijk bestuur” uitmaakt. De Raad merkt op dat onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Dat is in casu niet het geval.

2.2.1. In zoverre verzoekster, waar zij stelt dat de commissaris-generaal haar dossier “onvoldoende grondig” heeft onderzocht, de schending van de zorgvuldigheidsnorm inroept, legt dit beginsel de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land

van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

2.3. Verzoekster roept voorts de schending in van de motiveringsplicht, van *“de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet”*.

2.3.1. Verweerder wijst er terecht op dat *“de bestreden beslissing genomen werd op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoekster de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 te weigeren.”* De ingeroepen schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) mist derhalve juridische grondslag.

2.3.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoekster de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Waar verzoekster poneert dat de beslissing met *“machtsoverschrijding”* is genomen, kan slechts worden vastgesteld dat verzoekster niet toelicht waarom de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bevoegd was tot het nemen van de bestreden beslissing, noch wordt toegelicht op welke onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven de beslissing zou steunen (RvS 4 maart 1960, nr. 7681; RvS 30 september 1960, nr. 8094; RvS 23 november 1965, nr. 11.519). Dit onderdeel van het middel is, in zoverre al ontvankelijk, ongegrond.

2.5. Verzoekende partij beroept zich in een derde en vierde middel op de schending van artikelen 5, 8 en 14 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

2.5.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden moet erop gewezen worden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over een gebonden bevoegdheid beschikt, namelijk over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster legt een fotokopie van een geboortecertificaat voor die door haar moeder in maart 2010 werd opgehaald. De Raad hecht geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knippen plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekster legt geen identiteitsdocument met foto voor, waardoor niet met relatieve zekerheid kan worden gesteld dat de fotokopie van het geboortecertificaat verzoekster betreft. Verzoekster adstrueert evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op

vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk. Verzoeksters verklaringen inzake haar reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoekster stelt te zijn begeleid door een blanke man Dick, die ze niet nader kan omschrijven. Evenmin wordt toegelicht waarom verzoekster een duur vals paspoort zou gebruiken wanneer ze geen problemen heeft met haar overheid en dus goedkoper een authentiek paspoort kan aanschaffen en veiliger kan reizen. Verzoekster gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover zij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient zij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoeksters onwetendheden ondermijnen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden reiswijze zodat zij niet aannemelijk maakt illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen. Dit tast op fundamentele wijze haar geloofwaardigheid en de waarachtigheid van de asielmotieven aan.

3.2. Verzoekster stelt vervolging te vrezen door Mungiki omdat ze weigerde met één van hen, Karioki, te huwen en stelt geen bescherming te genieten van de Keniaanse overheid. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster onbekend is met de Mungiki. Daargelaten of verzoekster als niet-Mungiki op de hoogte dient te zijn van de redenen achter de denkwijze van Mungiki inzake vrouwen, verklaart verzoekster wel dat de Mungiki banden hebben met ministers, slechte dingen doen, mensen vermoorden en niet in het christendom geloven. In tegenstelling tot wat verzoekster beweert, is het echter niet *“perfect logisch”* dat haar kennis over de lokale Mungiki in Kirinyaga uiterst gebrekkig is. Het is immers redelijk te verwachten van een Kikuyu-vrouw die samen met haar broer een café uitbaat waar dagelijks veel Mungiki, waaronder Karioki, samenkomen algemeenheden kent, minstens wat ‘Mungiki’ in het Kikuyu betekent (zie gehoorverslag CGVS, p.4), dat Mungiki wel godsdienstig zijn en dat ze daarnaast de lokale Mungiki-leider kent en ze meer dan twee namen van vrienden van Karioki kan opnoemen zeker nu verzoekster haar eigen broer ervan verdacht Mungiki te zijn en zij door hen belaagd werd. Haar gebrekkige kennis en het nalaten om zich verder te informeren over de lokale Mungiki en aldus over de mogelijkheid om zich tegen hen te beschermen ondergraven de ernst van verzoeksters ingeroepen vrees voor vervolging.

3.3. Betreffende verzoeksters vermoeden dat haar broer lid zou zijn van de Mungiki, stelde de commissaris-generaal terecht vast dat dit een louter speculatieve bewering inhoudt. Het is niet ernstig te stellen dat verzoeksters broer een Mungiki zou zijn omdat hij tabak rookte, vriendelijk was tegen de Mungiki-klienten en van hun leeftijd is (zie gehoorverslag CGVS, p. 4-5). In tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt beweerd, doet het wel degelijk ter zake of verzoeksters broer lid is van Mungiki nu ze dit zelf verklaarde en ze aldus stelde geen beroep te kunnen doen op haar broer om haar, indien nodig, te beschermen en te helpen ontsnappen aan Karioki en zijn vrienden.

3.4. Verzoekster legt als bewijs van de herhaaldelijke bedreigingen door lokale Mungiki een fotokopie van een “threat report” neer. Zoals hoger aangehaald is de bewijswaarde van fotokopieën gering nu deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). In zoverre het stuk waarachtig zou zijn bewijst het hooguit dat verzoekster een klacht indiende bij de politiediensten en deze werd opgenomen. Verzoeksters bewering geen beroep te kunnen doen op de politiediensten ter bescherming tegen Mungiki-aanhangers wordt hierdoor ondergraven te meer nu ze geen verdere stappen zette bij de politiediensten, noch ten tijde van de problemen in Mombassa. Evenmin bewijst het verzoeksters herhaaldelijke persoonlijke problemen met lokale Mungiki. Waar het verzoekschrift stelt dat *“het Commissariaat op geen enkel ogenblik aantoonde dat in concreto en in huidig geval de politie wel iets ondernomen heeft tegen de Mungiki”* wijst de Raad verzoekster er nadrukkelijk op dat de bewijslast bij de kandidaat-vluchteling berust die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Noch de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, noch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het

administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat hoewel de politie in het verleden naliet op te treden tegen Mungiki, ze dit anno 2010 wel doet. Waar verzoekster meent dat het argument dat Mungiki anno 2010 wel worden vervolgd niet wordt gestaafd met enig bewijs, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de informatie uit het administratieve dossier en dat ze, zoals bepaald in artikel 39/61 van de vreemdelingenwet, het recht heeft om ter griffie inzage te nemen van het dossier gedurende de in de beschikking tot vaststelling van de rechtsdag bepaalde termijn. Verzoekster weerlegt deze objectieve informatie niet zodat ze derhalve overeind blijft. Daarenboven blijkt uit verzoeksters verklaringen dat ze na de aanval op haar vriendin in Mombassa door Karioki en zijn vrienden geen beroep heeft gedaan op de politiediensten omdat verzoekster tijdens de aanval niet aanwezig was *“dus moest ik niets gaan aangeven”* (zie gehoorverslag CGVS, p.7). Dit gebrek aan initiatief is des te frappanter nu verzoekster verklaarde dat de Mungiki tijdens de aanval dreigden verzoekster te onthoofden, haar vriendin zwaar mishandeld werd en ze meende haar land te moeten ontvluchten.

3.5. Het verzoekschrift stelt *“het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar Kenia en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoekster in haar land van herkomst naar hulp had moeten zoeken bij de bevoegde organisaties en diensten”*. De Raad merkt op dat de commissaris-generaal louter stelt dat, *“indien toch enig geloof gehecht zou kunnen worden aan uw verklaringen omtrent uw vermeende vervolging door de Mungiki en door Karioki, quod non”*, verzoekster niet aannemelijk maakt dat ze geen beroep kan doen op bescherming. Waar het verzoekschrift voorts stelt dat *“het geenszins bewezen is dat deze diensten en organisaties in Kenia enige hulp hadden kunnen bieden”* en dat *“verzoekster echter geen weet had van deze organisaties”*, wijst de Raad verzoekster opnieuw op de bewijslast van de kandidaat-vluchteling. Verweerder merkt ter zake terecht op dat in de bestreden beslissing geen gewag gemaakt wordt van de mogelijke bescherming door organisaties. Hoe dan ook volstaat het niet te stellen dat verzoekster niet op de hoogte was van het bestaan van organisaties om haar gebrek aan initiatief zowel in Kirinyaga als in Mombassa te verklaren. Overigens ziet de Raad niet in waarom verzoekster die enerzijds een verre reis naar een onbekend land kan organiseren om daar bescherming te zoeken, zich niet kan bevragen in haar onmiddellijke omgeving.

3.6. Verzoekster meent voorts dat haar verklaringen uit de context werden gerukt en verkeerdelijk werden geïnterpreteerd, maar laat na dit verwijt te concretiseren. Waar ze meent niet te hebben kunnen antwoorden op de argumentatie van tegenpartij, merkt de Raad op dat het niet altijd mogelijk is voor de commissaris-generaal om bepaalde onregelmatigheden vast te stellen en te signaleren tijdens het verhoor en in het verzoekschrift kan worden gereageerd op de motieven van de bestreden beslissing. Indien het verzoekschrift verder meent dat *“onvoldoende bewezen is door het Commissariaat-Generaal dat verzoekster bedrieglijke verklaringen heeft afgelegd”*, merkt de Raad op dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. In casu zijn verzoeksters asielmotieven een aaneenschakeling van blote beweringen die niet in het minst een voeling -laat staan een jarenlang contact- aantonen met de Mungiki.

3.7. Verder volstaat de neergelegde fotokopie van een algemeen internetartikel niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Tot slot onderbouwt verzoekster allermindst haar bewering bij terugkeer naar Kenia *“represailles wegens landverraad”* te verwachten. Verzoekster heeft bovendien nooit eerder gewag gemaakt van problemen met de Keniaanse overheid, noch toont ze aan waaruit eventueel landverraad zou kunnen gededuceerd worden. Evenmin maakt het feit dat verzoekster geen inkomen, noch een woonplaats heeft, een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin uit. Dit versterkt slechts het gegeven dat verzoekster niet om beschermredenen maar uit economische motieven naar Europa kwam. Ten overvloede stelt de Raad vast dat verzoekster evenmin aantoont dat haar vader werd vermoord, laat staan dat hij door lokale Mungiki werd vermoord omwille van het afwijzen van het huwelijksaanzoek aan verzoekster.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en roept in een derde middel de schending van artikel 3 EVRM in.

4.2. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

4.3. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Betreffende verzoeksters verklaringen seropositief te zijn en geen adequate behandeling te kunnen krijgen in Kenia nu ze *“geen toegang tot de levensnoodzakelijke geneesmiddelen”* heeft, merkt de Raad op dat hij, overeenkomstig artikel 9 ter, §1 van de voormelde wet van 15 december 1980, niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het CGVS inzake asiel en subsidiaire bescherming, te oordelen over de vraag of verzoekster aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of zij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK